

Dokument zasedanja

A8-0221/2018

26.6.2018

POROČILO

o podnebni diplomaciji
(2017/2272(INI))

Odbor za zunanje zadeve
Odbor za okolje, javno zdravje in varnost hrane

Poročevalca: Arne Lietz, Jo Leinen

(Postopek s skupnimi sejami odborov – člen 55 Poslovnika)

VSEBINA

	Stran
PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA	3
OBRAZLOŽITEV	17
INFORMACIJE O SPREJETJU V PRISTOJNEM ODBORU	21
POIMENSKO GLASOVANJE PRI KONČNEM GLASOVANJU V PRISTOJNEM ODBORU	22

PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA

o podnebni diplomaciji (2017/2272(INI))

Evropski parlament,

- ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), zlasti členov 21, 191, 192, 220 in 221 pogodbe,
- ob upoštevanju agende Organizacije združenih narodov (OZN) za trajnostni razvoj do leta 2030 in ciljev trajnostnega razvoja,
- ob upoštevanju Okvirne konvencije OZN o spremembi podnebja (UNFCCC) in Kjotskega protokola h Konvenciji,
- ob upoštevanju Splošne deklaracije o človekovih pravicah,
- ob upoštevanju Pariškega sporazuma, sklepa 1/CP.21, 21. konference pogodbenic (COP 21) UNFCCC in 11. konference pogodbenic kot sestanka pogodbenic Kjotskega protokola (CMP 11), ki sta potekali od 30. novembra do 11. decembra 2015 v Parizu,
- ob upoštevanju 22. konference pogodbenic UNFCCC (COP 22) in 1. konference pogodbenic kot sestanka pogodbenic Pariškega sporazuma (CMA 1), ki sta potekali od 15. novembra do 18. novembra 2016 v Marakešu v Maroku,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 6. oktobra 2016 o izvajanju Pariškega sporazuma ter konference OZN o podnebnih spremembah leta 2016 v Marakešu v Maroku (COP 22)¹,
- ob upoštevanju petega ocenjevalnega poročila Medvladnega foruma o podnebnih spremembah (IPCC) in njegovega zbirnega poročila,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 4. oktobra 2017 o konferenci OZN o podnebnih spremembah leta 2017 v Bonnu v Nemčiji (COP 23)²,
- ob upoštevanju sporočila Komisije z dne 20. julija 2016 z naslovom Pospeševanje evropskega prehoda na nizkoogljično gospodarstvo (COM(2016)0500),
- ob upoštevanju sporočila Komisije z dne 16. aprila 2013 z naslovom Strategija Evropske unije za prilagajanje podnebnim spremembam (COM(2013)0216),
- ob upoštevanju akcijskega načrta EU za podnebno diplomacijo za leto 2015, ki ga je sprejel Svet za zunanje zadeve,
- ob upoštevanju sklepov Sveta za zunanje zadeve z dne 6. marca 2017 in 19. junija 2017,

¹ Sprejeta besedila, P8_TA(2016)0383.

² Sprejeta besedila, P8_TA(2017)0380.

- ob upoštevanju sklepov Evropskega sveta z dne 22. junija 2017,
 - ob upoštevanju sklepov Sveta z dne 26. februarja 2018 o podnebni diplomaciji,
 - ob upoštevanju sporočila Evropske službe za zunanje delovanje (ESZD) iz junija 2016 o globalni strategiji za zunanjo in varnostno politiko Evropske unije in skupnega sporočila Komisije in ESZD z dne 7. junija 2017 o strateškem pristopu k odpornosti pri zunanjem delovanju EU (JOIN(2017)0021),
 - ob upoštevanju mnenja Evropskega odbora regij z dne 9. februarja 2017 z naslovom Za novo strategijo EU za prilagajanje podnebnim spremembam – celostni pristop,
 - ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora z dne 26. aprila 2016 z naslovom Po pariški konferenci¹,
 - ob upoštevanju svoje resolucije z dne 13. decembra 2017 o letnem poročilu o izvajanju skupne zunanje in varnostne politike²,
 - ob upoštevanju svoje resolucije z dne 16. januarja 2018 o ženskah, enakosti spolov in podnebni pravičnosti³,
 - ob upoštevanju sklepa Okvirne konvencije OZN o spremembi podnebja (UNFCCC) št. 36/CP.7 z dne 9. novembra 2001 o povečanju udeležbe žensk pri zastopanju pogodbenic v organih, ustanovljenih v okviru Okvirne konvencije OZN o spremembi podnebja in Kjotskega protokola,
 - ob upoštevanju študije iz leta 2009, ki jo je izvedla Mednarodna organizacija za migracije (IOM), o migracijah, okolju in podnebnih spremembah: presoja dokaznega gradiva,
 - ob upoštevanju svoje resolucije z dne 13. marca 2018 o enakosti spolov v trgovinskih sporazumih EU⁴,
 - ob upoštevanju enciklike papeža Frančiška z naslovom Laudato Si o skrbi za naš skupni dom,
 - ob upoštevanju člena 52 Poslovnika,
 - ob upoštevanju skupnih razprav Odbora za zunanje zadeve in Odbora za okolje, javno zdravje in varnost hrane v skladu s členom 55 Poslovnika,
 - ob upoštevanju poročila Odbora za zunanje zadeve in Odbora za okolje, javno zdravje in varnost hrane (A8-0221/2018),
- A. ker učinki podnebnih sprememb vse bolj vplivajo na različne vidike življenja ljudi ter na razvojne možnosti in svetovno geopolitično ureditev in globalno stabilnost; ker bodo

¹ UL C 487, 28.12.2016, str. 24.

² Sprejeta besedila, P8_TA(2017)0493.

³ Sprejeta besedila, P8_TA(2018)0005.

⁴ Sprejeta besedila, P8_TA(2018)0066.

tisti, ki imajo na voljo manj sredstev za prilagajanje podnebnim spremembami, najbolj občutili posledice slednjih; ker lahko podnebno diplomacijo razumemo kot obliko zunanje politike, ciljno usmerjene v spodbujanje podnebnih ukrepov z zagotavljanjem pomoči drugim akterjem, sodelovanjem pri specifičnih vprašanjih, povezanih s podnebjem, vzpostavljanjem strateških partnerstev in krepitevijo odnosov med državnimi in nedržavnimi akterji, tudi tistimi, ki bistveno prispevajo k svetovnemu onesnaževanju, kar prispeva k blaženju učinkov podnebnih sprememb, pa tudi k izboljšanju podnebnih ukrepov in krepitev diplomatskih odnosov Unije;

- B. ker učinki podnebnih sprememb vključujejo dvigovanje gladine oceanov, njihovo segrevanje in zakisljevanje, upadanje biotske raznovrstnosti in vse pogostejše skrajne podnebne pojave; ker so prve žrtve teh motenj najbolj ranljive države in najbolj ranljivi prebivalci, zlasti tisti, ki živijo na otokih; ker imajo podnebne spremembe zlasti močan socialni in kulturni učinek na domorodne skupnosti, ki ne samo, da zgolj obrobno prispevajo k emisijam CO₂, temveč imajo dejavno in bistveno vlogo pri varovanju ekosistemov, v katerih živijo, ter s tem blažijo učinke podnebnih sprememb;
- C. ker je EU ena od vodilnih sil na področju podnebnih ukrepov in je pokazala, da ima vodilno vlogo pri mednarodnih pogajanjih o podnebjem; ker EU uporablja podnebno diplomacijo za ustvarjanje strateških zavezništev z ustreznimi deležniki, da bi se skupaj borili proti podnebnim spremembam, kar je ključno za trajnostni razvoj in preventivno ukrepanje proti nevarnostim, povezanim s podnebjem;
- D. ker je podnebna diplomacija EU prispevala k sklenitvi Pariškega sporazuma, od takrat pa se je pristop EU k podnebni diplomaciji razširil; ker je bila podnebna politika kot del globalne strategije EU vključena v zunanjo in varnostno politiko, s čimer se je okrepila povezava med energijo in podnebjem, varnostjo in prilagajanjem podnebnim spremembam ter migracijami;
- E. ker dolgoročni trajnostni podnebni ukrepi ne morejo biti v odgovornosti posameznikov in njihovih posameznih odločitev kot potrošnikov; ker bi bilo treba s podnebno politiko, ki bo temeljila na človekovih pravicah, pojasniti, da so za ustvarjanje trajnostnih družb odgovorni predvsem politiki, ki imajo sredstva za ustvarjanje trajnostnih podnebnih politik;
- F. ker so pomisleki v zvezi s podnebjem in varnostjo medsebojno povezani in mednarodni ter zahtevajo podnebno diplomacijo, ki bo med drugim usmerjena v celovito izvajanje zavez iz Pariškega sporazuma; ker so bile v več študijah ugotovljene posredne povezave med podnebnimi spremembami, naravnimi nesrečami in izbruhom oboroženih spopadov in ker je mogoče podnebne spremembe obravnavati kot „multiplikator groženj“, ki lahko zaostri že obstoječe družbene napetosti; ker lahko negativne dolgoročne posledice podnebnih sprememb vodijo v zaostrovanje političnih napetosti znotraj in zunaj nacionalnih meja, zaradi česar utegnejo biti dejavnik krize in breme v mednarodnih odnosih;
- G. ker podnebne spremembe neposredno in posredno vplivajo na migracije, saj vse več ljudi silijo, da zapustijo ranljiva območja in se preselijo na bolj trajnostna območja v svojih državah ali v tujini, da bi si tam zgradili novo življenje;
- H. ker je Parlament v resoluciji z dne 4. oktobra 2017 o konferenci OZN o podnebnih

spremembah leta 2017 v Bonnu v Nemčiji (COP 23) priznal naravo in obseg razselitev in preseljevanja zaradi podnebnih sprememb, ki so posledice katastrof, ki jih povzroča globalno segrevanje; ker različna pomembna in dobro utemeljena poročila in študije, kot denimo tisti, ki sta ju pripravili Svetovna organizacija za migracije in Svetovna banka, navajajo, da bi po najslabšem scenariju ob odsotnosti resnih prizadevanj število migrantov in notranje razseljenih oseb, ki zapustijo domove zaradi okoljskih sprememb, do leta 2050 lahko doseglo 200 milijonov, številni med temi trenutno živijo na obalnih območjih, lahko pa bi šlo za notranje migrante v podsaharski Afriki, južni Aziji in Latinski Ameriki;

- I. ker ljudje, ki se selijo zaradi okolja, niso upravičeni do statusa begunca niti do zaščite, do katere so begunci upravičeni na mednarodni ravni, saj jih Ženevska konvencija iz leta 1951 ne priznava;
- J. ker je Komisija – kot prispevek k dosegu gospodarstva z ničelnimi neto emisijami ogljika – spodbujanje energetske učinkovitosti in to, da bi EU postala vodilna v svetu na področju energije iz obnovljivih virov, določila kot cilja energetske politike Unije;
- K. ker mora podnebna diplomacija EU spodbujati projekte za obvladovanje tveganja, oblikovati javno mnenje ter spodbujati politično in gospodarsko sodelovanje za boj proti podnebnim spremembam in spodbujanje gospodarstva z nizkimi emisijami ogljika;
- L. ker bi moral biti rezultat podnebne diplomacije EU model proaktivnega prilagajanja, s katerim bi spodbudili interakcijo med politikami za boj proti podnebnim spremembam; ker bi institucionalizacija politik podnebnih sprememb pomenila večjo ozaveščenost javnosti in bi morala privedi do jasnejše politične volje;
- M. ker je zaradi pomanjkanja vodnih virov vedno več konfliktov med skupnostmi; ker se ti viri vedno manj trajnostno izrabljajo za intenzivne kmetijske in industrijske dejavnosti v razmerah, ki so že tako nestabilne;
- N. ker bi moral boj proti podnebnim spremembam – za doseg njegovih ciljev – postati strateška prednostna naloga v vseh diplomatskih dialogih in pobudah, tako da se sprejme pristop, ki bo temeljil na človekovih pravicah; ker Parlament dejavno prispeva k temu procesu ter uporablja svojo zakonodajno moč in politični vpliv, da bi podnebne spremembe še bolj vključil v razvojne ukrepe in portfelj pomoči ter v različne druge politike EU, na primer na področjih naložb, kmetijstva, ribištva, energije, prometa, raziskav in trgovine;
- O. ker se razlogi za diskriminacijo in ranljivosti na podlagi spola, rase, narodnosti, razreda, revščine, sposobnosti, pripadnosti domorodni skupnosti, starosti, geografije, tradicionalne in institucionalne diskriminacije prekrivajo in tako ovirajo dostop do virov in sredstev, ki so potrebni za obvladovanje velikih sprememb, kot so podnebne;
- P. ker so podnebne spremembe neločljivo povezane s krčenjem gozdov, ki je posledica prilaščanja zemljišč, pridobivanja fosilnih goriv in intenzivnega kmetijstva;
- Q. ker je delež žensk pri političnem odločanju in v diplomaciji, zlasti pa pri pogajanjih o podnebnih spremembah, še vedno nezadovoljiv in ker je bil glede tega dosežen le majhen napredek oziroma ga sploh ni bilo; ker je med vodji delegacij le 12 do 15 %

žensk, med delegati pa okoli 30 %;

1. opozarja, da učinki podnebnih sprememb vplivajo na vse vidike življenja ljudi, zlasti na globalne vire in priložnosti za razvoj, pa tudi na poslovne modele, trgovinske odnose in regionalne odnose; opozarja, da učinki podnebnih sprememb še zaostrejujejo negotovo oskrbo s hrano, grožnje zdravju, izgubo možnosti za preživljanje, razseljevanje, migracije, revščino, neenakost med spoloma, trgovino z ljudmi, nasilje, slab dostop do infrastrukture in osnovnih storitev ter vplivajo na mir in varnost, vedno bolj pa jih občutijo tudi državljani EU in predstavljajo izziv za mednarodno skupnost; poudarja, da podnebni ukrepi postajajo vse bolj nujni in da je za obravnavanje podnebnih sprememb potrebno skupno prizadevanje na mednarodni ravni; poziva Komisijo in države članice, naj stalno olajšujejo večstransko razpravo, saj gre za skupno odgovornost do celotnega planeta za sedanje in prihodnje generacije; ugotavlja, da je boj proti podnebnim spremembam nujen za varstvo človekovih pravic;
2. zaskrbljeno ugotavlja, da je kakovost svetovnih vodnih virov in ekosistemov vedno slabša, nevarnost, ki izhaja iz pomanjkanja vode, tveganj, povezanih z vodo, in skrajnih vremenskih pojavov, pa vedno večja;

Izvajanje Pariškega sporazuma in Agende 2030

3. ponovno potrjuje zavezanost EU Pariškemu sporazumu in agendi OZN za trajnostni razvoj do leta 2030, vključno s cilji trajnostnega razvoja; poudarja, da je treba Pariški sporazum izvajati v celoti in hitro ter da je treba uresničiti njegove cilje blažitve, prilagajanja in preusmerjanja finančnih tokov, uresničiti pa je treba tudi cilje trajnostnega razvoja, tako na ravni EU kot na svetovni ravni, da bi razvili bolj trajnostno gospodarstvo in družbo; ponovno potrjuje potrebo po ambiciozni podnebni politiki EU in njeni pripravljenosti, da občutno izboljša obstoječe nacionalno določene prispevke EU do leta 2030, ter potrebo po tem, da se do konca leta 2018 razvije ambiciozna in usklajena dolgoročna strategija za doseg gospodarstva z ničelnimi neto emisijami ogljika do leta 2050, in sicer v skladu z zavezo iz Pariškega sporazuma o zadržanju povečanja povprečne globalne temperature občutno pod 2 °C in prizadevanjih za omejitev te rasti na 1,5 °C nad predindustrijskimi ravnmi; poziva Komisijo, naj pri tej dolgoročni strategiji upošteva mnenja vseh akterjev, ki bi lahko prispevali k njej oziroma bo strategija nanje vplivala;
4. poudarja, kako pomembna je ambiciozna podnebna politika EU, da bi se preprečil nadaljnji dvig temperature in da bi EU delovala kot verodostojna in zanesljiva partnerica v razmerju do tretjih držav; poziva Komisijo in države članice, naj prevzamejo dejavno in tvorno vlogo v dialogu Talanoa leta 2018 ter na konferenci COP 24, saj bo leto 2018 ključno za izvajanje Pariškega sporazuma; poziva EU, naj pokaže svojo zavezanost ambiciozni podnebni politiki, saj ji bo to pomagalo, da vodi z zgleodom in se zavzema za močne zaveze drugih držav, kar zadeva blažitev posledic teh sprememb;
5. obžaluje napoved predsednika ZDA, da se je odločil za umik iz Pariškega sporazuma; ponovno poudarja, da ima EU odgovornost in priložnost, da prevzame vodilno vlogo pri globalnih podnebnih ukrepih, okrepi svoja prizadevanja za podnebno diplomacijo in oblikuje močno zavezništvo držav in drugih akterjev, ki bo še naprej podpiralo cilje omejitve globalnega segrevanja na precej pod 2 °C in prispevalo k temu ciljem ter si bo

hkrati prizadevalo za omejitve segrevanja na 1,5 °C v skladu s priporočili Medvladnega foruma o podnebnih spremembah (IPCC); poudarja pa, da je pomembno tesno sodelovati z vlado ZDA, zlasti pa z državami in mesti ZDA;

6. poudarja, da je verodostojnost Evropske unije v boju proti podnebnim spremembam odvisna od doslednega in celovitega izvajanja njene lastne podnebne politike;
7. poudarja, da bi morala zunanja politika EU razviti zmogljivosti za spremljanje tveganj, povezanih s podnebnimi spremembami, vključno s preprečevanjem kriz in tankočutnostjo za konflikte; meni, da so pomembni in hitri podnebni ukrepi bistveno prispevajo k preprečevanju socialnih, gospodarskih in varnostnih tveganj, preprečevanju konfliktov in nestabilnosti, pa tudi k preprečevanju večjih političnih, socialnih in gospodarskih stroškov; zato poudarja, da je pomembno, da se s širjenjem in prilagajanjem obsega misij in programov EU v tretjih državah in na konfliktnih območjih podnebna diplomacija vključi v politiko EU za preprečevanje konfliktov; ponovno poudarja, da bo prehod na gospodarstvo brez neto emisij ogljika prispeval k blagostanju in večji enakosti, miru in varnosti ljudi v EU in zunaj nje, saj podnebne spremembe pogosto ustvarjajo nove nestabilnosti in konflikte ali jih dodatno zaostrijo, poglobijo obstoječe neenakosti ali ustvarijo nove zaradi pomanjkanja virov, gospodarskih priložnosti, izgube zemlje ali zaradi povišanja morske gladine ali dolgotrajne suše, nestabilne strukture upravljanja, nezadostne oskrbe z vodo in hrano ter poslabšanja življenjskih razmer;
8. z zaskrbljenostjo opozarja zlasti na poslabšanje ekosistemov in vodnih virov po svetu ter na vse večjo grožnjo, ki jo predstavljajo pomanjkanje vode in tveganja v zvezi z vodo, pa tudi na skrajne vremenske pojave in vremenske razmere, katerih pogostost in uničujoči učinek se zaostrijo, zaradi česar je treba okrepiti povezave med prilagajanjem na podnebne spremembe in zmanjševanjem tveganja nesreč;
9. z zaskrbljenostjo ugotavlja tudi, da je premalo pozornosti namenjeno vlogi tal kot sestavnemu delu podnebnega sistema, pa tudi njihovemu pomenu za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov in prilagajanje na vplive podnebnih sprememb; poziva EU, naj razvije ambiciozno strategijo, ki bi morala biti vključena v podnebno diplomacijo;
10. poudarja, da je zaradi taljenja polarnega ledu in dvigovanja morske gladine zlasti ogroženo prebivalstvo, ki živi ob obalah ali v majhnih otoških državah; poziva Komisijo in države članice, naj zaščitijo in ohranijo ta življenjski prostor, in sicer s spodbujanjem uresničevanja ambicioznih ciljev na področju blažitve posledic podnebnih sprememb in z večstranskimi ukrepi za zaščito obal;
11. se zaveda, da podnebne spremembe zaostrijo okolščine, ki povzročajo migracije na občutljivih območjih, in opozarja, da bodo migracije v prihodnosti še večje, če se ne bodo ustrezno upravljale negativne posledice podnebnih sprememb; zato meni, da je pomembno prizadevati si za oblikovanje sprejemljive univerzalne opredelitve izraza „podnebni begunec“ v okviru OZN, da bi se vzpostavil mednarodni pravni okvir za osebe, razseljene zaradi posledic podnebnih sprememb, ter za sprejetje skupnega pristopa za zaščito podnebnih beguncev; poziva EU, naj dejavno sodeluje v razpravi o pojmu „podnebni begunec“, vključno z njegovo morebitno pravno opredelitvijo na mednarodni ravni;

12. poziva države članice, naj postopno prevzamejo vodilno vlogo v sedanjih pogajanjih o globalnem dogovoru o varnih, urejenih in zakonitih migracijah, ki je pripravljen pod okriljem OZN in temelji na Newyorški deklaraciji za begunce in migrante iz leta 2016, v kateri se priznava, da se veliko število ljudi seli zaradi negativnih posledic podnebnih sprememb;
13. pozdravlja vključujočo naravo postopka UNFCCC; meni, da je treba za zagotavljanje učinkovite udeležbe obravnavati vprašanje temeljnih ali nasprotujočih si interesov; podpira pobudo vlad, ki predstavljajo večino svetovnega prebivalstva, da se sprejme posebna politika glede navzkrižja interesov, in poziva Komisijo, naj konstruktivno sodelujejo v tem procesu;
14. poziva Komisijo, naj oblikuje programe za večjo ozaveščenost državljanov EU glede povezave med podnebnimi spremembami in migracijami, revščino in spopadi zaradi dostopa do virov;
15. poudarja, da morajo vse pobude EU na področju okolja izhajati iz zakonodajnih pristojnosti, določenih v Pogodbah, in da mora imeti parlamentarna demokracija EU še naprej vodilno vlogo pri vseh predlogih, usmerjenih v spodbujanje mednarodnih ukrepov za varstvo okolja;

Krepitev zmogljivosti EU za podnebno diplomacijo

16. ugotavlja, da EU in njene države članice zagotavljajo največ javnih sredstev za boj proti podnebnim spremembam ter da je to instrument, ki je pomemben in krepi zaupanje ter je usmerjen v podpiranje prilagajanja in blaženja v drugih državah; poziva Komisijo in države članice, naj še naprej namenjajo znatne finančne prispevke in naj dejavno podpirajo mobilizacijo finančnih sredstev za področje podnebnih sprememb prek javnih virov v drugih državah in iz zasebnih virov; pozdravlja napovedi s srečanja *ONE Planet Summit* 12. decembra 2017;
17. poudarja, da so za svetovni prehod k gospodarstvu brez neto emisij ogljika ter gospodarstvom in družbam, odpornim na podnebne spremembe, potrebne znatne transformativne naložbe; poudarja, da morajo vlade oblikovati spodbudno okolje za preusmeritev kapitalskih tokov v trajnostne naložbe in za preprečevanje nasledih naložb, tako da se oprejo na sklepe Strokovne skupine Evropske komisije na visoki ravni za financiranje trajnostne rasti in delujejo v skladu s Sporočilom komisije o financiranju trajnostne rasti (COM(2018)0097); verjame, da mora finančni sistem prispevati k ciljem Pariškega sporazuma in trajnostnega razvoja; je prepričan, da bo finančni sistem EU, ki bo prispeval k blažitvi podnebnih sprememb in spodbujal naložbe v čiste tehnologije in trajnostne rešitve, služil za vzor drugim državam ter bi jim lahko jim pomagal uvajati podobne sisteme;
18. poudarja, da mora EU v vseh mednarodnih forumih nastopati enotno, in poziva visoko predstavnico Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko ter Komisijo, naj usklajujeta skupna prizadevanja EU, da bi zagotovili njeno zavezanost izvajanju Pariškega sporazuma; spodbuja EU, naj preuči, kako se lahko še povečajo ambicije iz Pariškega sporazuma; vztraja, da je treba oblikovati celovito strategijo za podnebno diplomacijo EU in vidik podnebja vključiti v vsa področja zunanjega delovanja EU, tudi v trgovino, razvojno sodelovanje in humanitarno pomoč; poudarja, da je treba v vseh prihodnjih

večstranskih pogajanj okrepiti socialno razsežnost, vključiti vidik enakosti spolov in pristop, ki bo temeljil na človekovih pravicah;

19. poziva Komisijo in države članice, naj prek usklajenih komunikacijskih strategij in dejavnosti za večjo javno in politično podporo povečajo ozaveščenost o podnebnih spremembah na mednarodni ravni; poziva zlasti k mednarodnemu razumevanju povezav med podnebnimi spremembami in socialno nepravilnostjo, migracijami, lakoto in revščino ter dejstva, da podnebni ukrepi na svetovni ravni v veliki meri prispevajo k rešitvi teh vprašanj;
20. poudarja, da bo tehnološki napredek ob ustrezni skupni politični podpori ključnega pomena za doseg ciljev Pariškega sporazuma, in da bi bilo treba zato v okviru splošne strategije za podnebno diplomacijo, ki spodbuja in financira raziskave, povezane s podnebnimi spremembami, upoštevati tudi znanstveno diplomacijo EU;
21. opozarja, da so po navedbah zelene knjige Komisije z naslovom Prilagajanje podnebnim spremembam v Evropi – možnosti za ukrepanje EU¹, na podnebne spremembe najbolj občutljiva evropska območja Južna Evropa in sredozemska kotlina, gorska in obalna območja, gosto poseljena poplavna območja, skandinavska in arktična regija; zato poziva EU, naj za vsako od teh območij spodbuja raziskovalne in razvojne programe, ki bodo vključevali ustrezne države članice v skladu s členom 185 PDEU;
22. izpostavlja, kot dober primer znanstvene diplomacije v smislu zgornjega odstavka, pobudo PRIMA (Partnerstvo za raziskave in inovacije na sredozemskem območju), ki se osredotoča na razvoj in uporabo inovativnih rešitev za proizvodnjo hrane in oskrbo z vodo v Sredozemlju; poziva Komisijo, naj okrepi sodelovanje, zagotovi potrebno podporo in poskrbi za nadaljevanje te pobude in drugih podobnih pobud; poziva Komisijo, naj v skladu s členom 185 PDEU razvije novo pobudo, ki bo posebej usmerjena k ciljem podnebne diplomacije EU;
23. poziva k uskladitvi akcijskih načrtov Unije za energetska diplomacijo in diplomacijo na področju voda s podnebno diplomacijo, do bi okrepili sinergije in skupne ukrepe ustreznih subjektov na ravni EU in držav članic;
24. poziva k večji vključenosti Parlamenta in k temu, naj se v okviru letnega procesa, ki sta ga začeli Komisija in Evropska služba za zunanje delovanje (ESZD) ter se izvaja v sodelovanju z državami članicami, opredelijo ključne prednostne naloge za podnebno diplomacijo EU v zadevnem letu in predlagajo konkretna priporočila za obravnavanje vrzeli v zmogljivosti;
25. se zavezuje, da bo oblikoval lastno stališče in priporočila za novo dolgoročno strategijo EU do sredine stoletja, ki jih bosta obravnavala Komisija in Svet, preden se strategija predloži UNFCCC;
26. izraža svojo namero začeti proces, v okviru katerega bi prispeval k tem prizadevanjem z rednimi poročili o dejavnostih EU na področju podnebne diplomacije in dosežkih podnebne diplomacije, pa tudi o njenih pomanjkljivostih; redna poročila bi morala

¹ COM(2007)0354.

vsebovati jasne referenčne vrednosti v zvezi s tem;

27. poudarja bistveno vlogo parlamentarne diplomacije v boju proti podnebnim spremembam; se zavezuje, da bo bolje izkoristil svojo mednarodno vlogo in članstvo v mednarodnih parlamentarnih omrežjih ter okrepil podnebne dejavnosti v okviru svojega dela v delegacijah in z obiski delegacij, zlasti Odbora za okolje, javno zdravje in varnost hrane ter Odbora za zunanje zadeve, in na evropskih in mednarodnih medparlamentarnih srečanjih in na platformah za dialog z nacionalnimi parlamenti in podnacionalnimi/nedržavnimi akterji in civilno družbo, pri tem pa si bo vedno prizadeval za upoštevanje vidika enakosti spolov;
28. poziva k dodeljevanju večjih človeških in finančnih virov v ESZD in Komisiji, da se bo bolje upoštevala močna zavezanost podnebni diplomaciji in okrepilo sodelovanje v zvezi s tem; poziva ESZD, naj podnebno diplomacijo vključi na dnevne rede srečanj delegacij EU z delegacijami iz tretjih držav ter mednarodnih ali regionalnih organizacij in naj pripiše strateški pomen prizadevanjem za podnebno diplomacijo v vseh delegacijah EU s predstavnitvi držav članic v tretjih državah; zato poziva, naj se pri ustvarjanju mešanih delovnih mest v delegacijah EU vključi večji delež strokovnjakov na področju podnebja ter kontaktne točke za podnebne spremembe v glavnih delegacijah EU v tretjih državah;
29. poudarja, da lahko proračunski odhodki EU, povezani s podnebjem, ustvarijo visoko dodano vrednost in bi jih bilo treba znatno povečati, da bi odražali večji pomen in nujnost podnebnih ukrepov ter potrebo po nadaljnjih ukrepih podnebne diplomacije; zato poziva Komisijo in države članice, naj v naslednjem večletnem finančnem okviru povečajo odhodke, povezane s podnebno diplomacijo, in naj odobrijo rezervacijo vsaj 30 % sredstev, namenjenih podnebnim ukrepom, za kar se je Parlament zavzel v resoluciji z dne 14. marca 2018 o naslednjem večletnem finančnem okviru: priprava stališča Parlamenta o večletnem finančnem okviru po letu 2020¹, in naj celoten proračun EU uskladijo s cilji Pariškega sporazuma in cilji trajnostnega razvoja, da se zagotovi, da poraba proračunskih sredstev ne bo v nasprotju s podnebnimi prizadevanji; v zvezi s tem ugotavlja, da si bo treba zlasti v občutljivih sektorjih (kmetijstvo, industrija, energetika in promet) bolj prizadevati za prehod na brezogljicho gospodarstvo; poziva k boljši porabi sredstev EU za zagotavljanje učinkovite rabe virov, optimizacijo rezultatov ter večji učinek ukrepov in pobud EU;
30. poziva Komisijo in države članice, naj v okviru dvostranskih sporazumov s partnerskimi državami razvijejo sodelovanje na področju okolja, da bi spodbudili politike trajnostnega razvoja, ki temeljijo na energetske učinkovitosti in obnovljivih virih energije;
31. poziva Komisijo, naj v svojih prihodnjih sporočilih o prihodnosti energetske in podnebne politike EU ter o dolgoročni strategiji EU za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov v celoti upošteva svetovno razsežnost, vključno s cilji podnebne diplomacije EU; prav tako poziva Komisijo in ESZD, naj še nadalje razvijata dolgoročno vizijo in v 12 mesecih po sprejetju tega poročila predložita skupno sporočilo, v katerem bosta pojasnili svoje razumevanje podnebne diplomacije EU in strateški pristop k dejavnostim EU na področju podnebne diplomacije ter upoštevali pristop Parlamenta, opisan v tem

¹ Sprejeta besedila, P8_TA(2018)0075.

besedilu;

32. poziva ESZD in Komisijo, naj okrepi notranje usklajevanje glede podnebne razseljevanja ter zato ustanovi skupino strokovnjakov, ki bo s pomočjo medagencijske delovne skupine preučevala podnebne spremembe in migracije;
33. poudarja, da so krepitev vloge žensk ter njihovo polno in enakopravno sodelovanje ter vodilna vloga ključni za podnebne ukrepe; poziva EU in države članice, naj vključijo vidik enakosti spolov v podnebne politike in sprejmejo pristop, ki upošteva spol, saj podnebne spremembe pogosto povečujejo neenakosti med spoloma in slabšajo položaj žensk; spodbuja sodelovanje avtohtonih žensk in zagovornikov pravic žensk v okviru UNFCCC, saj je njihovo znanje o upravljanju naravnih virov bistvenega pomena v boju proti podnebnim spremembam;

Boj proti podnebnim spremembam kot gonilo mednarodnega sodelovanja

34. poudarja, da morajo imeti EU in njene države članice dejavno vlogo v mednarodnih organizacijah in forumih (kot so OZN, Okvirna konvencija Združenih narodov o spremembi podnebja (UNFCCC), Politični forum na visoki ravni za trajnostni razvoj (HPFL), Urad visokega komisarja za človekove pravice (OHCHR), Mednarodna organizacija dela (ILO), Svetovna zdravstvena organizacija (WHO), NATO, Mednarodna organizacija civilnega letalstva (ICAO), Mednarodna pomorska organizacija (IMO), Arktični svet ter skupini G7 in G20) ter da morajo tesno sodelovati z regionalnimi organizacijami (kot so Afriška unija (AU), Gospodarska skupnost zahodnoafriških držav (ECOWAS), Zveza držav jugovzhodne Azije (ASEAN), skupina afriških, karibskih in pacifiških držav (AKP), MERCOSUR in Svet za sodelovanje v Zalivu), da bi spodbudile globalna partnerstva in zagotovile izvajanje Pariškega sporazuma in uresničevanje ciljev trajnostnega razvoja, hkrati pa zagovarjale, krepile in dodatno razvile režime večstranskega sodelovanja;
35. poziva EU in njene države članice, naj izpostavijo podnebne ukrepe na dnevnem redu srečanj voditeljev držav G20 ter na srečanjih in dvostranskih srečanjih članic skupine G20 in naj sodelujejo z državami v razvoju, kot so skupina 77 v OZN (G77) in druga omrežja, kot je Združenje majhnih otoških držav (AOSIS);
36. poziva države članice, naj okrepijo svoja prizadevanja v okviru Organizacije za varnost in sodelovanje v Evropi (OVSE) v skladu s cilji iz Pariškega sporazuma; poudarja tudi, da mora Mednarodna pomorska organizacija (IMO) sprejeti hitre in ustrezne dodatne ukrepe, da bi na področju mednarodnega ladijskega prometa zagotovili ustrezen prispevek k boju proti podnebnim spremembam;
37. poziva Komisijo, naj razsežnost podnebnih sprememb vključi v mednarodne trgovinske in investicijske sporazume ter naj ratifikacijo in izvajanje Pariškega sporazuma postavi za pogoj za prihodnje trgovinske sporazume; v zvezi s tem poziva Komisijo, naj pripravi celovito oceno skladnosti obstoječih sporazumov s Pariškim sporazumom, kjer je to primerno; poziva jo tudi, naj poenostavi finančne instrumente in programe, da bi zagotovila skladnost, podprla tretje države pri spopadanju s podnebnimi spremembami in povečala učinkovitost podnebnih ukrepov EU; priporoča, naj se oblikuje zavezujoča temeljna klavzula o podnebnih spremembah glede vzajemne zaveze o ratifikaciji in izvajanju Pariškega sporazuma, ki naj se sistematično vključi v mednarodne sporazume,

tudi trgovinske in investicijske, s čimer se podpre evropski in mednarodni proces razogljičenja;

38. podpira vztrajno in dejavno sodelovanje EU v koaliciji ambicioznih in z državami članicami te koalicije, da bi opozarjale na svojo odločenost za uresničevanje smiselnega izvajanja Pariškega sporazuma prek sprejetja čvrstega pravilnika leta 2018 in na podlagi uspešnega dialoga Talanoa na konferenci COP 24, namenjenega spodbujanju vključitve drugih držav v ta prizadevanja in oblikovanju skupine vodilnih držav na področju podnebja v naslednjih nekaj letih, ki bodo pripravljene zvišati svoje podnebne cilje v skladu s Pariškim sporazumom, da bi skupaj prevzele vodilno vlogo pri vključevanju podnebne tematike v različna področja zunanje politike, vključno s trgovino, reformo mednarodnih finančnih institucij in varnostjo;
39. priznava pomen učinkovitih in uspešnih prilagoditvenih ukrepov, strategij in načrtov, vključno z uporabo rešitev, ki temeljijo na ekosistemih, da bi v okviru Pariškega sporazuma povečali prilagoditvene zmožnosti, okrepili odpornost in zmanjšali ranljivost v zvezi s podnebnimi spremembami;
40. poudarja posebno ranljivost arktičnih ekosistemov v zvezi s podnebnimi spremembami, saj je v zadnjih desetletjih temperatura na Arktiki naraščala približno dvakrat hitreje od svetovnega povprečja; se zaveda, da so glavni krivci za onesnaževanje v arktičnem podnebnju azijski, severnoameriški in evropski onesnaževalci, zaradi česar imajo ukrepi za zmanjšanje emisij v EU pomembno vlogo v boju proti podnebnim spremembam na Arktiki; se zaveda tudi, da obstaja interes za Arktiko in njene vire, in sicer zaradi sprememb okolja na tem območju in njegovega vse večjega geopolitičnega pomena; meni, da je stabilen in zdrav arktični ekosistem, v katerem bivajo vitalne skupnosti, strateškega pomena za politično in gospodarsko stabilnost Evrope ter sveta; meni, da mora EU končno pridobiti formalni status opazovalke v Arktičnem svetu;
41. poudarja odgovornost EU in drugih razvitih držav, ki so v preteklosti največ prispevale k globalnemu segrevanju, da izrazijo večjo solidarnost do ranljivih držav, pretežno na svetovnem jugu in na otokih, ki so jih učinki podnebnih sprememb najbolj prizadeli, in jim zagotovijo nadaljnjo podporo, da bi se povečala njihova odpornost, prispevalo k zmanjšanju tveganja nesreč, tudi z ohranjanjem narave in obnovo ekosistemov, ki imajo pomembno vlogo pri uravnavanju podnebja, pomagalo pri okrevanju po škodi, povezani s podnebnimi spremembami, ter izboljšanju ukrepov za prilagajanje in odpornost, in sicer z ustrezno finančno podporo in krepitvijo zmogljivosti, zlasti prek partnerstev na področju nacionalno določenih prispevkov; opozarja, da so ranljive države ključni partnerji pri zavzemanju za ambiciozne podnebne ukrepe na mednarodni ravni, saj jih podnebne spremembe življenjsko ogrožajo;
42. poziva EU in države članice, naj podpirajo prizadevanja manj bogatih držav, da bi zmanjšale odvisnost od fosilnih goriv in v večji meri dostopale do cenovno dostopne energije iz obnovljivih virov, tudi s programi za podporo dostopa do znanosti, tehnologije in inovacij v skladu s ciljem trajnostnega razvoja št. 17 in pa tako, da jih ozavestijo o razpoložljivih tehnologijah za spremljanje in varstvo okolja in državljanov, kot je vodilni vesoljski program Copernicus in njegove storitve na področju podnebnih sprememb; opozarja na možnosti, ki jih ponuja naložbeni načrt EU za zunanje naložbe, in sicer s spodbujanjem naložb v pametne rešitve, prilagojene podnebnju, in podpiranjem

trajnostnega razvoja; poudarja, kako pomembno je zagotoviti, da humanitarne agencije pri dolgoročnem oblikovanju ukrepov upoštevajo utemeljena spoznanja o podnebnih vplivih na ranljivih območjih; poziva tudi Komisijo, naj razvije celostno strategijo za spodbujanje odličnosti EU na področju zelenih tehnologij na globalni ravni;

43. poudarja, da je treba poenostaviti politike EU, da bi se ustrezno odzvali na razmere, kot so pomanjkanje vode in hrane, do katerih bo v prihodnosti verjetno prihajalo pogosteje; opozarja, da bi pomanjkanje osnovnih živil resno ogrozilo dolgoročno varnost, to pa bi lahko izničilo druge dosežke razvojne politike EU;
44. poziva EU, naj da prednost pomoči v obliki nepovratnih sredstev in prenosa tehnologije najrevnejšim državam, da bi opravile energetske prehode;
45. priporoča, naj EU prek dialogov o brezogljicnem razvoju in partnerstev poglobi strateško sodelovanje z državami v vzponu in drugimi državami na državni in drugih ravneh, ki znatno vplivajo na globalno segrevanje, vendar imajo tudi odločilno vlogo pri svetovnih podnebnih ukrepih; v zvezi s tem ugotavlja, da je lahko podnebje izhodišče za diplomatske stike s partnerji, s katerimi obstaja veliko navzkrižje interesov glede drugih točk dnevnega reda, in tako zagotovi priložnost za krepitev stabilnosti in miru; poziva EU, naj s partnericami izmenjuje pridobljene izkušnje, da bi pospešili izvajanje Pariškega sporazuma; poziva EU, naj vzpostavi namenske forume za razpravo o podnebnih in trajnostnih politikah, ekonomske in tehnološke dialoge o rešitvah v zvezi s prehodom na nizkoogljico gospodarstvo in odpornostjo, tudi v okviru ministrskih srečanj na visoki ravni; poziva EU, naj oblikuje in podpre partnerstva na področjih skupnega interesa, vključno s potmi za leto 2050, reformo vzdržnega financiranja, čistim prometom, trgi ogljika in drugimi instrumenti za določanje cene ogljika onkraj Evrope, da bi se omejile svetovne emisije in hkrati vzpostavili enaki konkurenčni pogoji za vse gospodarske sektorje;
46. poziva EU, naj prevzame vodilno vlogo pri vzpostavljanju mednarodnih in regionalnih partnerstev v zvezi s trgi ogljika, kot je določeno v členu 6 Pariškega sporazuma, ter uporabi svoje strokovno znanje za vzpostavitev, prilagoditev in upravljanje sistema EU za trgovanje z emisijami, svoje izkušnje pa naj uporabi za povezovanje tega sistema s švicarskim trgom ogljika; poziva Komisijo in države članice, naj spodbujajo razvoj mehanizmov za oblikovanje cen ogljika v tretjih državah in regijah ter spodbujajo mednarodno sodelovanje, da bi v srednjeročnem obdobju dosegli pretežno usklajenost teh mehanizmov, dolgoročno pa vzpostavili mednarodni trg ogljika; v zvezi s tem izpostavlja uspešno sodelovanje med EU in Kitajsko v zadnjih letih, na podlagi katerega je decembra 2017 Kitajska lahko začela izvajati sistem za trgovanje z emisijami na nacionalni ravni; z zanimanjem pričakuje rezultate sedanjega dela, ki bo bistveno za dobro delovanje sistema; poziva EU, naj še naprej podpira prizadevanja Kitajske v zvezi s trgovanjem z ogljikom in okrepi prihodnje sodelovanje z njo v smeri zagotavljanja enakih konkurenčnih pogojev na svetovni ravni;
47. poziva EU, naj na mednarodni ravni dejavno podpre odločno politiko proti emisijam toplogrednih plinov, zlasti uvedbo standardov mejnih vrednosti emisij in takojšnjih ukrepov za zmanjšanje emisij v mednarodnem pomorskem in letalskem prometu;
48. meni, da so potrebna dodatna prizadevanja za prilagoditev ogljičnega davka na meji, saj bo to dodatno spodbudilo prizadevanja vseh držav, da bi dosegle cilje Pariškega

sporazuma;

49. priporoča EU, naj skupaj z OZN spodbuja več sodelovanja na svetovni ravni za spoprijem s problematiko peščenih neviht, ki zlasti na Bližnjem vzhodu zaostruje obstoječe napetosti in ustvarja nove; poudarja, da te nevihte povzročajo hudo škodo zdravju, izsušujejo pa tudi že tako omejene vodne vire na območju Bližnjega vzhoda; v zvezi s tem poziva EU, naj sodeluje z Združenimi narodi pri izboljšanju sistemov spremljanja in opozarjanja;
50. poziva ESZD, Komisijo in države članice, naj se v strateških dialogih o sodelovanju z državami izvoznici fosilnih goriv v širšem sosedstvu EU osredotočijo na področje razogljichenja energetike in modele za razvoj gospodarstva brez emisij ogljika, da bi okrepile mir ter varnost in blaginjo ljudi v Evropi in svetu;
51. poziva ESZD, Komisijo in države članice, naj pri mednarodnem političnem dialogu in sodelovanju z državami partnericami delujejo v celoti skladno s cilji Pariškega sporazuma in ambicijo EU, da bi bila vodilna v svetu na področju obnovljivih virov energije;

Strateški partnerji EU

52. meni, da je za EU pomembno, da nadaljuje svoja prizadevanja za ponovno vključitev ZDA v večstransko sodelovanje na področju podnebnih ukrepov ter da ZDA pozove, naj spoštuje Pariški sporazum, ne da bi pri tem ogrozila raven svojih ambicij; meni, da sta parlamentarni dialog in sodelovanje z lokalnimi organi ključna instrumenta za ta namen;
53. poudarja, da je treba pri pogajanjih o izstopu Združenega kraljestva iz EU in o prihodnjih odnosih z njim upoštevati potrebo po nadaljnjem sodelovanju na področju podnebne diplomacije;
54. ugotavlja, da imajo regije in mesta vse pomembnejšo vlogo pri trajnostnem razvoju, saj jih podnebne spremembe neposredno zadevajo, ker njihova rast neposredno vpliva na podnebje in ker postajajo vse dejavnejša pri blažitvi podnebnih sprememb in prilagajanju nanje, včasih tudi ob politikah njihovih nacionalnih vlad, ki temu nasprotujejo; ponovno poudarja, da imajo mesta in regije ključno vlogo pri uvajanju inovacij in ukrepov za varstvo okolja, uporabi zelenih tehnologij, naložbah v spretnosti, usposabljanje in večjo konkurenčnost, in sicer z razvojem čistih tehnologij na lokalni ravni; zato poziva EU, naj dodatno poglobi odnose z lokalnimi in regionalnimi organi ter avtohtonimi ljudstvi v tretjih državah in v čezmorskih državah in ozemljih, da bi se okrepilo tematsko in sektorsko sodelovanje med mesti in regijami v EU in zunaj nje, da bi se razvile pobude za prilagajanje in odpornost ter okrepili modeli trajnostnega razvoja in načrti za zmanjšanje emisij v ključnih sektorjih, kot so energetika, industrija, tehnologija, kmetijstvo in promet, tako na mestnih kot podeželskih območjih, na primer s programi tesnega medinstitucionalnega sodelovanja, programom EU za mednarodno sodelovanje mest, podporo platformam, kot je konvencija županov, in z izgradnjo novih forumov za izmenjavo najboljših praks; poziva EU in države članice, naj podprejo prizadevanja regionalnih in lokalnih subjektov za uvedbo regionalno in lokalno določenih prispevkov (podobnih nacionalno določenim prispevkom), ko se doseganje klimatsko ambicioznih ciljev lahko poveča na ta način; izpostavlja vlogo, ki jo imajo

lahko pri tem delegacije EU v tretjih državah;

55. ugotavlja tudi, da vse večja urbanizacija, ki jo lahko opazimo v številnih predelih sveta, povečuje že obstoječe težave, ki jih povzročajo podnebne spremembe, zaradi visokega povpraševanja po virih, kot so energija, zemljišča in voda, ter prispeva k dodatnemu povečevanju okoljskih težav v številnih somestjih v EU in zunaj nje, kot sta onesnaženje zraka in vse večja količina odpadkov; ugotavlja, da se dodatne posledice podnebnih sprememb, kot so skrajni vremenski pojavi, suše in poslabšanje zemlje, pogosto bolj občutijo v na podeželskih območjih; meni, da je treba lokalnim in regionalnim organom nameniti posebno pozornost in podporo za spopadanje s temi izzivi, da bi dosegli večjo odpornost ter prispevali k prizadevanjem za ublažitev z razvijanjem novih oblik energetske oskrbe in prometnih konceptov;
 56. poudarja pomen čezmejnega sodelovanja med državami članicami in partnerskimi državami, zlasti čezmejnih presoj vpliva na okolje, v skladu z ustreznimi mednarodnimi standardi in konvencijami, zlasti Konvencijo UN/ECE iz Espooja ter Aarhuško konvencijo in Konvencijo o vodah;
 57. poziva EU in njene države članice, naj okrepijo povezave s civilno družbo in naj ji nudijo podporo po vsem svetu, saj so dejavnik podnebnega ukrepanja, ter naj oblikujejo zaveznitva in poglobijo sinergije z znanstveno skupnostjo, nevladnimi organizacijami, lokalnimi skupnostmi in netradicionalnimi akterji, da bi se bolje uskladili cilji, zamisli in metode različnih akterjev, kar bi prispevalo k usklajenemu pristopu k podnebnim ukrepom; spodbuja EU in njene države članice, naj vključijo zasebni sektor, da bi se povečalo sodelovanje pri izkoriščanju priložnosti, ki bodo nastale pri prehodu na brezogljivo gospodarstvo, naj razvijejo izvozne strategije za podnebne tehnologije za države po vsem svetu in spodbudijo prenos tehnologije v tretje države in tamkajšnjo krepitev zmogljivosti, ki bodo spodbujale uporabo obnovljivih virov;
 58. poudarja, kako pomembno je znanstveno raziskovanje za politično odločanje v zvezi s podnebjem; ugotavlja, da je čezmejna znanstvena izmenjava temeljna sestavina mednarodnega sodelovanja; poziva Komisijo in države članice, naj stalno podpirajo znanstvene organizacije, ki opravljajo ocene podnebnega tveganja in si prizadevajo oceniti posledice podnebnih sprememb ter političnim organom ponujajo morebitne ukrepe prilagajanja; poziva EU, naj uporabi svoje raziskovalne zmogljivosti zato, da bo prispevala k svetovnim podnebnim ukrepom;
- o
- o o
59. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Svetu, podpredsednici Komisije/visoki predstavnici Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko, Komisiji, Evropski službi za zunanje delovanje ter v vednost generalni skupščini in generalnemu sekretarju Organizacije združenih narodov.

OBRAZLOŽITEV

Podnebna diplomacija kot strateška prednostna naloga v zunanjih zadevah EU

Sklenitev splošnega podnebnega sporazuma leta 2015 v Parizu in sprejetje Agende 2030, katere osrednji element so cilji trajnostnega razvoja, sta uspešno prispevala k svetovnemu preoblikovanju v bolj trajnostno in nizkoogljično družbo. Oba dosežka lahko štejem za uspešna primera multilateralizma. Predvsem Pariški sporazum so omogočila usklajena diplomatska prizadevanja EU in francoskega predsedstva. Zdaj pa nas čaka izziv, kako ta sporazum prenesti v dejanja, določiti pravila in postopke za ta proces na prihodnjih konferencah OZN o podnebnih spremembah ter ohraniti mednarodno zavezanost podnebnim ukrepom.

Zato je treba vidik podnebja nujno vključiti na dnevni red organov in akterjev za zunanje zadeve. Resni učinki podnebnih sprememb so prisotni po vsem svetu, zato jim je treba v mednarodnih diplomatskih odnosih nameniti strateško prednost. Ker dogajanja, povezana s podnebjem, vplivajo na geopolitično stabilnost, preskrbo s hrano in vodo ter s tem na regionalno varnost prizadetega prebivalstva, pa tudi na migracijske tokove, je treba to vprašanje obravnavati na vseh ravneh in na vseh področjih zunanje diplomacije.

Zato Odbor za zunanje zadeve in Odbor za okolje, javno zdravje in varnost hrane tej temi namenjata skupno poročilo in predlagata priporočila za prihodnje dejavnosti EU na področju podnebne diplomacije. Na tem poročilu bodo temeljile prihodnje dejavnosti odborov Parlamenta na področju podnebne diplomacije, zlasti Odbora za zunanje zadeve in Odbora za okolje, javno zdravje in varnost hrane, Evropski parlament pa bo eden od akterjev na področju zunanjih zadev.

Da bi prispevali k procesu vzpostavljanja mednarodne vloge EU v podnebni diplomaciji, so v tem poročilu v skladu s pristopom k zunanjim zadevam iz globalne strategije EU sistematično opredeljeni potrebne strukture ter strateški partnerji in tematske usmeritve za podnebno diplomacijo EU, kar bo podprlo razvoj celovite prihodnje strategije za EU.

Potreba po vodilnem položaju EU: razvoj agende EU za podnebno diplomacijo

Zaradi vse večje nujnosti podnebnih ukrepov in potrebe po strogem izvajanju Pariškega sporazuma na svetovni ravni mora EU okrepiti prizadevanja za podnebno diplomacijo. Pri tem sta stalni nalogi zavzemanje za podnebne ukrepe in opozarjanje na politično zavezanost. V zvezi s tem je bolj kot kadarkoli prej pomembno, da EU pri podnebnih ukrepih prevzame močno vodilno vlogo. V jasni agendi bi bilo treba navesti, kako poglobiti sodelovanje s starimi in novimi partnerji, bodisi v mednarodnih forumih, z nacionalnimi vladami ali nedržavnimi akterji.

Zunanjo vodilno vlogo je treba dopolniti s trdno notranjo podnebno politiko. Da bi se EU uveljavila kot verodostojna akterka, mora Pariški sporazum izvajati dosledno in z jasnim mehanizmom pregleda. Čeprav je bila za naslednje desetletje sprejeta ključna podnebna zakonodaja EU, so še vedno potrebni nadaljnji ukrepi. EU bi se morala dobro pripraviti na dialog Talanoa in konferenco o podnebnih spremembah v Katovicah na Poljskem (COP 24), ki bosta potekala leta 2018, med drugim bi morala pripraviti konkretne predloge o tem, kako bi lahko pospešila svoja podnebna prizadevanja. EU in zlasti njene države članice morajo biti pripravljene izboljšati obstoječe nacionalno določene prispevke EU za leto 2030 in vsakih pet let opraviti pregled globalnega stanja, da bi pregledale svojo podnebno zakonodajo in ukrepe.

Trenutni predlog za vzdržne finance, razprava o postopnem opuščanju subvencij za škodljiva fosilna goriva in oblikovanje prihodnjega večletnega finančnega okvira EU bi morali predstavljati dodatne priložnosti za vključevanje podnebnih zavez na ravni EU.

EU bi morala pokazati, da se obveznosti, ki izhajajo iz Pariškega sporazuma, takoj izpolnijo. Zato bi morala Komisija ob posvetovanju z Evropskim parlamentom in državami članicami pripraviti spremenjeno dolgoročno strategijo EU za nizke emisije do sredine stoletja, pri čemer naj bi upoštevala rezultate prihodnjega posebnega poročila IPCC.

Skupna prizadevanja: izboljšanje struktur za podnebno diplomacijo EU

Zaradi vse večje zapletenosti in težavnosti svetovnih podnebnih ukrepov je treba okrepiti podnebno diplomacijo EU, povečati njeno strokovnost ter izboljšati njeno povezanost in usklajenost. Glede na zapleten večplastni sistem upravljanja EU bi morale biti v proces razvijanja in spodbujanja podnebne diplomacije in podnebnih ukrepov EU vključene vse institucije EU skupaj z državami članicami.

Čeprav sta bili Komisija in Evropska služba za zunanje delovanje (ESZD) v zadnjih letih ključni akterki v podnebni diplomaciji EU, bi morali svojo usklajevalno vlogo v prihodnosti še bolj okrepiti. Podnebna diplomacija EU lahko temelji na izkušnjah, pridobljenih pri pospeševanju in usklajevanju diplomatskih zmogljivosti pred podnebnim vrhom v Parizu, ter jih razvije v bolj strateški pristop.

To ne pomeni le, da bo podnebje postalo pomembnejši del zunanjih zadev, temveč tudi, da bodo s cilji Pariškega sporazuma in cilji trajnostnega razvoja usklajene druge politike EU z zunanjo razsežnostjo, kot so trgovinska in naložbena politika ter razvojna pomoč. Poleg usklajenosti politik bi moral biti bolj strateški pristop k podnebni diplomaciji povezan tudi z usklajenostjo ukrepov. Visoka predstavnica bi morala skupaj s Komisijo usklajevati skupna prizadevanja EU za vzpostavitev strategije EU za podnebno diplomacijo, in sicer z opredelitvijo prednostnih nalog, ključnih akterjev, ki bodo sodelovali, in ključnih dogodkov, namenjenih ukrepom, kot so konference, ministrska srečanja na visoki ravni ali neuradne razprave.

Da bi Komisija in ESZD lahko izvajali ciljno usmerjeno podnebno diplomacijo, bi morali imeti potrebne finančne in človeške vire. Vrzeli v zmogljivosti Generalnega direktorata Komisije za podnebno politiko (GD CLIMA) in ESZD bi bilo treba oceniti in ustrezno odpraviti. Obe strani bi morali še naprej tesno sodelovati, da bi lahko EU v mednarodnih forumih nastopala enotno.

Da bi ESZD omogočili, da prevzame večjo vlogo v usklajevanju predstavništev držav članic prek svojih delegacij v tretjih državah, bi bilo treba v delegacije ESZD vključiti več strokovnjakov oziroma več mešanih delovnih mest na področju podnebja. Te delegacije bi morale poleg tega ustrezen del svojega proračuna nameniti podnebnim dejavnostim, kot so konference, študije in kampanje ozaveščanja. Prizadevanja na ravni EU bi bilo treba podpreti z rednim in na zaupanju temelječim usklajevanjem med odgovornimi javnimi uslužbenci na ministrstvih držav članic.

Evropski parlament kot zagovornik podnebne diplomacije

Evropski parlament bi moral imeti dejavnejšo vlogo v podnebni diplomaciji EU in bi moral k njej prispevati s svojimi političnimi zamislimi ter zmogljivostmi. Redno bi moral oblikovati priporočila o strateških prednostnih nalogah za podnebno diplomacijo EU, ki bi jih morali Svet, ESZD in Komisija upoštevati pri razvoju strategije EU.

Poleg tega sam Parlament deluje na področju zunanjih zadev z uradnimi delegacijami za odnose s tretjimi državami in parlamentarnimi skupščinami. Obetavna platforma za izmenjavo so tudi misije, ki jih opravljajo odbori, in dogodki, kot so medparlamentarne seje.

Te zmogljivosti bi bilo treba uporabljati učinkoviteje in strukturirano. Sestavni del izmenjav ustreznih odborov med njihovimi misijami bi bila lahko med drugim vprašanja v zvezi z izvajanjem Pariškega sporazuma in ciljev trajnostnega razvoja. Predstavil bi se lahko na primer sedanji pristop EU k izpolnjevanju nacionalno določenih prispevkov, kar bi sprožilo izmenjavo o izvajanju nacionalno določenih prispevkov v tretjih državah. Obravnavale bi se lahko tudi finančne zaveze ali prizadevanja EU v zvezi s projekti v ustreznih državah. Z izvajanjem strategije EU za podnebno diplomacijo bi tako lahko razširili domet EU, hkrati pa preprečili nedoslednosti v sporočanju. S sistemom poročanja bi bilo treba ugotovitve, zbrane med parlamentarnimi misijami, strukturirati in vključiti v stalni dialog s partnerskimi državami.

Strateški partnerji EU na področju podnebne diplomacije

EU je zaradi svoje večnivojske strukture in institucij edinstvena akterka na področju zunanje politike in je kot taka primerna za sodelovanje z različnimi akterji na različnih ravneh. EU na eni strani nadaljuje in krepi obstoječa partnerstva, na drugi strani pa bi si morala prizadevati za nova partnerstva in zavezništva po vsem svetu. Pristop bi moral povečevati ambicije, kjer je to mogoče, hkrati pa bi moral biti prilagojen zmogljivostim partnerjev.

Ker izvajanje Pariškega sporazuma in ciljev trajnostnega razvoja ne zahteva le političnih prizadevanj, temveč v veliki meri zadeva tudi druge deležnike, morajo strateški partnerji EU vključevati tudi organizacije civilne družbe, znanstveno skupnost in zasebni sektor. To je zlasti očitno na lokalni in regionalni ravni, na katerih poteka praktično izvajanje podnebnih ukrepov.

Vključevanje v diplomatske odnose na področju podnebja je lahko izhodišče za pogovore s partnerji, s katerimi obstajajo velika navzkrižja interesov glede drugih točk na dnevnem redu. Zato bi morali strateški partnerji EU vključevati tudi države, s katerimi bi lahko prek podnebne diplomacije globlje sodelovali in povečali zaupanje ter tako okrepili ali celo znova uvedli multilateralizem kot okvir za mednarodno sodelovanje.

EU bi morala ohraniti dejavno vlogo in določati dnevni red v mednarodnih organizacijah. Povečati bi bilo treba uporabo okvirov, kot sta skupini G7 in G20, za oblikovanje skupnih podnebnih zavez in razvoj mednarodnih vodilnih načel. EU bi morala oživiti in vzpostaviti podnebna zavezništva, kot je koalicija ambicioznih, ter oblikovati skupne objave o konkretnih podnebnih zvezah in ukrepih. Okrepiti bi bilo treba partnerstva EU z AKP, AU, ECOWAS, ASEAN in MERCOSUR na tem področju. Prednostna naloga ciljno usmerjene podnebne diplomacije EU morajo biti tudi dvostranski odnosi z državami v vzponu, državami v razvoju in ranljivimi državami.

Strateške prednostne naloge agende EU za podnebno diplomacijo

V okviru podnebne diplomacije EU bi bilo treba opredeliti tematske prednostne naloge, pri katerih so sodelovanje in diplomatska prizadevanja še posebno pomembna ali obetavna ter v zvezi s katerimi je EU pridobila strokovno znanje.

Podnebne spremembe močno vplivajo na življenjsko okolje narave in ljudi, vse bolj pa ogrožajo tudi mir in stabilnost, saj pogosto povečujejo nevarnosti in zaostrujejo obstoječe konflikte. EU bi morala pri podnebni diplomaciji usmeriti prizadevanja v povezavo med podnebnimi spremembami in migracijami, ki vse bolj ogroža varnost in stabilnost v EU in zunaj nje. V

prihodnji agendi EU za podnebno diplomacijo morajo biti preventivni ukrepi ter izboljšana ocena tveganja sestavni del skupnih prizadevanj institucij in držav članic EU. To bo prispevalo k okvirom zunanje politike EU in držav članic za preprečevanje konfliktov.

Poleg varnostne razsežnosti bi bile lahko prednostne naloge tudi partnerstva o temah, povezanih s podnebjem, kot so oblikovanje cen ogljika, podnebno financiranje, postopno opuščanje subvencij za fosilna goriva in čiste tehnologije. EU svoje razumevanje vzpostavitve, prilagajanja in upravljanja trga ogljika dopolnjuje z izkušnjami v okviru sporazuma o povezovanju s švicarskim sistemom trgovanja z emisijami in drugih projektov mednarodnega sodelovanja. To ji zagotavlja dobre pogoje za prevzem vodilnega položaja pri spodbujanju prizadevanj tretjih držav v zvezi z mehanizmi za oblikovanje cen ogljika in za nadaljnje sodelovanje pri mednarodnem usklajevanju trgov ogljika, da bi jih srednjeročno bolje uskladili, dolgoročno pa ustvarili mednarodni trg ogljika.

INFORMACIJE O SPREJETJU V PRISTOJNEM ODBORU

Datum sprejetja	20.6.2018						
Izid končnega glasovanja	<table style="width: 100%; border: none;"> <tr> <td style="width: 60%;">+:</td> <td style="text-align: right;">90</td> </tr> <tr> <td>–:</td> <td style="text-align: right;">19</td> </tr> <tr> <td>0:</td> <td style="text-align: right;">2</td> </tr> </table>	+:	90	–:	19	0:	2
+:	90						
–:	19						
0:	2						
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	<p>Michèle Alliot-Marie, Francisco Assis, Margrete Auken, Petras Auštrevičius, Amjad Bashir, Bas Belder, Ivo Belet, Goffredo Maria Bettini, Simona Bonafè, Mario Borghezio, Biljana Borzan, Victor Boștinaru, Paul Brannen, Elmar Brok, Klaus Buchner, Soledad Cabezón Ruiz, James Carver, Fabio Massimo Castaldo, Aymeric Chauprade, Nessa Childers, Birgit Collin-Langen, Javier Couso Permy, Miriam Dalli, Arnaud Danjean, Stefan Eck, Bas Eickhout, Georgios Epitidios (Georgios Epitideios), José Inácio Faria, Knut Fleckenstein, Anna Elżbieta Fotyga, Eugen Freund, Michael Gahler, Francisc Gambús, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Jens Gieseke, Sylvie Goddyn, Françoise Grossetête, Andrzej Grzyb, Jytte Guteland, György Hölvényi, Anneli Jäätteenmäki, Jean-François Jalkh, Sandra Kalniete, Tunne Kelam, Wajid Khan, Urszula Krupa, Eduard Kukan, Giovanni La Via, Jo Leinen, Peter Liese, Arne Lietz, Barbara Lochbihler, Sabine Lösing, Lukas Mandl, Ramona Nicole Mănescu, Valentinas Mazuronis, David McAllister, Joëlle Mélin, Susanne Melior, Tamás Meszerics, Miroslav Mikolášik, Francisco José Millán Mon, Clare Moody, Pier Antonio Panzeri, Massimo Paolucci, Ioan Mircea Pașcu, Piernicola Pedicini, Alojz Peterle, Bolesław G. Piecha, Pavel Poc, Cristian Dan Preda, John Procter, Michel Reimon, Frédérique Ries, Sofia Sakorafa, Annie Schreijer-Pierik, Alyn Smith, Jordi Solé, Dobromir Sośnierz, Jaromír Štětina, Dubravka Šuica, Charles Tannock, Ivica Tolić, Estefanía Torres Martínez, Nils Torvalds, Miguel Urbán Crespo, Ivo Vajgl, Elena Valenciano, Hilde Vautmans, Anders Primdahl Vistisen, Jadwiga Wiśniewska, Damiano Zoffoli</p>						
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	<p>Asim Ademov, Andrea Bocskor, Reinhard Bütikofer, Jakop Dalunde, Eleonora Forenza, Ana Gomes, Rupert Matthews, Urmas Paet, Tokia Saïfi, Christel Schaldemose, Igor Šoltés, Bart Staes, Mirja Vehkaperä, Željana Zovko</p>						
Namestniki (člen 200(2)), navzoči pri končnem glasovanju	<p>Isabella De Monte, Emilian Pavel, Monika Smolková, Josef Weidenholzer</p>						

**POIMENSKO GLASOVANJE PRI KONČNEM GLASOVANJU
V PRISTOJNEM ODBORU**

90	+
ALDE	Petras Auštrevičius, Gerben-Jan Gerbrandy, Anneli Jäätteenmäki, Valentinas Mazuronis, Urmās Paet, Frédérique Ries, Nils Torvalds, Ivo Vajgl, Hilde Vautmans, Mirja Vehkaperä
EFDD	Fabio Massimo Castaldo, Aymeric Chauprade, Piernicola Pedicini
GUE/NGL	Javier Couso Permuy, Stefan Eck, Eleonora Forenza, Sabine Lösing, Sofia Sakorafa, Estefanía Torres Martínez, Miguel Urbán Crespo
PPE	Asim Ademov, Michèle Alliot-Marie, Ivo Belet, Elmar Brok, Birgit Collin-Langen, Arnaud Danjean, José Inácio Faria, Michael Gahler, Francesc Gambús, Elisabetta Gardini, Jens Gieseke Françoise Grossetête, Andrzej Grzyb, Sandra Kalniete, Tunne Kelam, Eduard Kukan, Giovanni La Via, Peter Liese, Lukas Mandl, David McAllister, Miroslav Mikolášik, Francisco José Millán Mon, Ramona Nicole Mănescu, Alojz Peterle, Tokia Saïfi, Annie Schreijer-Pierik, Ivica Tolić, Željana Zovko, Dubravka Šuica
S&D	Francisco Assis, Goffredo Maria Bettini, Simona Bonafè, Biljana Borzan, Victor Boştinaru, Paul Brannen, Soledad Cabezón Ruiz, Nessa Childers, Miriam Dalli, Isabella De Monte, Knut Fleckenstein, Eugen Freund, Ana Gomes, Jytte Guteland, Wajid Khan, Jo Leinen, Arne Lietz, Susanne Melior, Clare Moody, Pier Antonio Panzeri, Massimo Paolucci, Emilian Pavel, Ioan Mircea Paşcu, Pavel Poc, Christel Schaldemose, Monika Smolková, Elena Valenciano, Josef Weidenholzer, Damiano Zoffoli
VERTS/ALE	Margrete Auken, Klaus Buchner, Reinhard Bütikofer, Jakop Dalunde, Bas Eickhout, Barbara Lochbihler, Tamás Meszerics, Michel Reimon, Alyn Smith, Jordi Solé, Bart Staes, Igor Šoltes

19	-
ECR	Amjad Bashir, Bas Belder, Anna Elżbieta Fotyga, Urszula Krupa, Rupert Matthews, Bolesław G. Piecha, John Procter, Charles Tannock, Anders Primdahl Vistisen, Jadwiga Wiśniewska
ENF	Mario Borghezio, Sylvie Goddyn, Jean-François Jalkh, Joëlle Mélin
NI	James Carver, Georgios Epitidios (Georgios Epitideios), Dobromir Sośnierz
PPE	Cristian Dan Preda, Jaromír Štětina

2	0
PPE	Andrea Bocskor, György Hölvényi

Uporabljeni znaki:

+ : za

- : proti

0 : vzdržani